

van m'n vrouw er van afhangt. Wat moeten we nu doen, dokter?"

„'t Is jammer, maar de zaak is daarom nog niet onuitvoerbaar. De kwestie is nu, dat een ander in zijn plaats gaat; iemand, vermomd als Wevelaar. Een scherp onderscheidingsvermogen bezit uw vrouw nu toch niet. Ik voel er veel voor, zelf tijdelijk in de huid van Wevelaar te kruipen. Ik kan dan tegelijkertijd persoonlijk van nabij de eventuele reactie bij uw vrouw waarnemen."

Hij dankte mij, met tranen in de oogen bijna; daarna bespraken we alle onderdeelen van het experiment.

Het resultaat was, dat twee dagen later op het juiste uur, de auto voor Luberg's huis voorreed, en ik — door een kapper uit Arnhem, en met behulp van pruik, snor en een foto van Wevelaar, in diens persoon gemetamorfoseerd — door de gang naar de kamer liep, waar mevrouw Luberg zat, gekleed om uit te gaan. Alle onderdeelen voor dit bijzonder spel waren zorgvuldig vastgesteld; ik wist van Luberg en den huisknecht precies, wat dien middag gedaan en gesproken was. Ik kan niet ontkennen, dat m'n zenuwen gespannen waren.

Ik duwde de deur open. „Bent u klaar? De auto staat voor."

't Was een kritiek oogenblik. Mevrouw Luberg zag mij aan. Haar gezicht veranderde plotseling; er kwam een uitdrukking van verbazing in haar oogen. Toen greep zij, zonder iets te zeggen, haar tasch van de tafel en ging de kamer uit. Luberg stond halverwegen de trap, toen wij de hall passeerden — herhaling van vroeger — „Bonjour Ans; tot straks dus." — Weer een uitdrukking van verbazing in haar oogen, een oogenblik van weifeling; toen liep zij de deur uit en stapte in den auto. De huisknecht herhaalde een paar woorden, die hij vroeger gesproken had; Luberg wuifde boven uit een raam. — Zij wuifde terug! — Wij reden.

Ik keek tersluiks naar het gezicht van m'n patiënte: de proefneming begon goed; de eenigszins droomerige trek, die er den laatsten tijd op lag, was verdwenen.

„Je had me iets te vragen, zei je," sprak ze opeens.

Ezel, die ik was, bedacht ik meteen; daar had ik vergeten bij Wevelaar te laten informeren, welke conversatie zij onderweg gevoerd hadden. Ik was nog bezig mijn hersenen te pijnigen om een oplossing voor deze moeilijkheid te vinden, toen de stem naast mij weer sprak:

„Wat bedoel je?" — Een oogenblik was ik stom verbaasd, daarna begreep ik, dat het geluk weer met ons was. Ze had geen antwoord van mij nodig; de antwoorden waren reeds in haar geest bekend! En het volgende kwartier hoorde ik als het ware de helft van een telefoongesprek. Daaruit bleek, dat die mijnheer Wevelaar een doortrapte schurk was onder het mom van verknocht vriend.

„Hoe durf je, hoe durf je! Ik denk er geen oogenblik aan." — Even stilte; het antwoord van Wevelaar blijktbaar. Toen: „zwijg asjeblieft! Zwijg! Ik zeg het niet; absoluut niet. Het zou George z'n toekomst knakken. —"

„Schurk, wil je me dwingen?" We waren bij het begin van de helling gekomen. —

„Stop, ik wil er uit! Langzamer! Langzamer.... Neen, ik zeg niets. O, die auto; stop!!" Mevrouw Luberg viel tegen mij aan; zij had het bewustzijn verloren.

Ik stopte, onderzocht haar; niets bijzonders, gelukkig een gewone flauwte. Zoo vlug mogelijk reed ik naar huis terug; mijn hart popelde: hoe zou de reactie zich openbaren, wanneer zij bijgekomen was? Luberg stond mij al op te wachten, en achter hem stond Wevelaar, eenigszins nerveus, naar het scheen. Hij was nieuwsgierig, verklaarde hij, naar den afloop van het experiment; hoopte van harte, dat de vrouw van z'n vriend weer normaal zou worden. Voorloopig leek het mij beter om, wat ik wist, vóór mij te houden; ik beval dus, de patiënte naar haar kamer te dragen om haar weer bij te brengen en deed mijn vermomming af. Opgewonden wachtte ik af. Op een gegeven oogenblik sloeg mevrouw Luberg de oogen op — wat zou het resultaat zijn? Onderzoekend keek zij rond, zag haar man aan, herkende hem! Een goed begin. Toen zag ze mij, keek verbaasd, vroeg: „Wie is u? Wat doe ik hier?" Maar daarna zag ze Wevelaar; een vlammend rood kleurde haar wangen en ze richtte zich op. „Hoe durf je. Hoe durf je nog hier te komen? George, hij —" Ze kreeg geen gelegenheid uit te spreken. Wevelaar gooide een stoel op zij, wilde de kamer uitsnellen, — en liep bij de geopende deur een heer in de armen, die juist naar binnen liep. Het volgende oogenblik had de heer Wevelaar een stel handboeien om de polsen, en tot stomme verbazing van Luberg sprak de vreemde:

„Mijnheer, u is mijn arrestant"; tot ons: „Mevrouw, heeren, mijn naam is de Rood, inspecteur de Rood. Deze man stond reeds eenigen tijd onder verdenking; het ritje van hedenmiddag heeft ons vermoeden bevestigd, en leverde voldoende motieven tot gevangenneming."

Het slot is spoedig verteld. Mr. Luberg had gewichtige stukken onder zijn berusting, die Wevelaar — een oplichter, die een dubbel leven leidde — voor een grooten slag noodig had. In den auto had hij haar door angst willen dwingen om hem de bergplaats van de papieren te noemen, en als laatste bedreiging het auto-ongeluk geësceneerd. De Ford werd op het juiste oogenblik door een handlanger aangezet en uit de garage gestooten, zonder chauffeur dus. Mevrouw Luberg gaf echter, ondanks de zekerheid van den dood voor oogen, niet toe; de auto botste tegen de Ford, nadat Wevelaar op het laatste oogenblik even had geremd en er uit was gesprongen. Voor den vorm ging hij op den weg liggen; gelukkig mislukte zijn plan en werd mevrouw Luberg zelfs niet gewond.

Vóór de reconstructie-rit had de inspecteur, die door enkele details van het z.g. ongeluk vermoedens had gekregen, zich in de achter-plaats van de two-seater verborgen. Het raadselachtige gesprek van mevrouw Luberg had hem voldoende gegevens verschaft om te combineeren en conclusies te trekken.

Wevelaar's brutaliteit om bij mr. Luberg op den uitslag te wachten, werd zijn ongeluk. Aldus bracht het experiment de genezing van mevrouw Luberg en de ontmaskering van den oplichter.

DE ARRESTANT.